

Gabrijela, o Gabrijela! Kadar se spomnim teh tvojih velikih, temnih oči, iz katerih je odsevalo toliko usmiljenja, toliko dobrote, toliko rahločutja... tedaj moram jokati, jokati, da se mi krči srce!...

O Gabrijela, tvoje oči so bile solnce mojega življenja! Zakaj, zakaj mi ne sijejo več? Zakaj, zakaj je zašlo za večno moje solnce?...

O Gabrijela, zakaj je moralo umreti tudi v tvojem srcu usmiljenje... zakaj me nisi umela takrat, ko sem si najbolj želel, da bi me umela... zakaj si povabila oči v hipu, ko me je najbolj žejalo po njih svetlobi? ... —

(Dalje prihodnjič.)

Erotomana.

1.

Bil je ubog, ves reven tako —,
a ona grajska hči.
Ali ljubezen ne vidi nič,
ljubezen zapira oči.

Ljubezen je gluha in slepa vsa
in kakor oblak teman
razruši vse, vse razdrobi,
kar se ji stavi v bran.

2.

In sredi noči sta v polje šla —
bila je kresna noč,
bila so srca omamljena,
od hrepenenja mroč.

Vabila je daljava vsa,
mamil vonj in cvet —
Videla sta in vedela
in šla sta križemsvet ...

3.

Kdor je z ljubeznijo,
njemu do doma ni,
starše in brate pusti
in se napoti za njo.

In se napoti za njo,
ki je nje bol sladkost,
njeno trpljenje radost,
smrt tiha želja samó.

4.

Tujine mrzle so,
nimajo srca —
V tujinah umrla sta
zapuščena oba.

Sanje končane bilè,
nade končane vse —
Tihi grob je dal,
kar je želelo srcé . . .

Roman Romanov.

Sonet.

Kraj morja v solnčnem sta sijaju šla,
nad vali čajke bele so letale,
nad njima v vrtilj oljke lesketale —
Z ljubavjo v srcu šla sta kraj morja . . .

„Za večno solnce naj zakrije tma,“
mladeniču so ustne šepetale,
„ljubav če tvojo omadeževale
bi grešne misli mojega srca!“ . . .

„Usahne morje naj, če kdaj v življenju
omami dušo strast pregrešna mi!“
je dekle se k mladeniču privilo . . .

In čudo — solnce ni se potemnilo,
vsahnilo morje ni! . . . Galeb hrešči,
a glas topi se v solnčnem mu blestenju . . .

Vojeslav Molè.

